

Szerző: Sebestyén Péter (2020-06-28)

1 / 6 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/jezus-kovetese-gondolatok-evkozi-13-vasarnapra/> internetes címről származik. A cikket 2020-08-08 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Jézus követése - Gondolatok évközi 13. vasárnapra

Sebestyén Péter atya gondolatai évközi 13. vasárnapra.

Az evangélium [ide](#) kattintva olvasható.

1. Elizeus egy nap elindult és átment Sunembe. Ott lakott egy előkelő asszony, aki meghívta asztalához. (2Kir 4,8-11.14-16a)

Elizeusnak, Illés próféta tanítványának és méltó utódjának legendás története igen hasonlít az Assisi Szent Ferencről szóló színes beszámolók gyűjteményéhez, a *Fioretti*hez. Egyházunk az évközi idő első nyári vasárnapján a vendégszeretet kedves példajaként említi. Elsősorban az evangéliumi szakaszban is fellelhető jézusi párhuzam miatt: aki a prófétát befogadja, az a próféta jutalmát kapja. Ma úgy mondanánk, hogy a vendégszeretet keresztény erény. Ha az apostolt vagy a prófétát, a lelki embereket segítjük, egyházunkat, benne Krisztust segítjük. Minden ellenszolgáltatás, előjog, egyházi lobbizás „kiérdeklődés” nélkül. A kapzsiság

Szerző: Sebestyén Péter (2020-06-28)

2 / 6 oldal | © Katolikus.ma

a hívek között is gyakran felüti a fejét, még a spirituális látszat mögött is. Erre figyelmeztet Elizeus szolgájának, Geházinak (vagy Gechaszinak) intó példája.

2. Ha Krisztussal meghaltunk, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. (Róm 6,3-4.8-11)

Szent Pál a rómaiaknak a keresztség bűnt eltörlő, megigazolást adó, új, misztikus életet felkínáló szerepét világítja meg. A keresztyén a keresztségben már „tisztalappal” indul, de a tudatos bűn elleni küzdelem az érett felnőttkor jellemzője. A szentségekben, főleg a bűnbocsánatban nem elég megtisztulni, belemerítkezni Krisztus halálába és feltámadásába, hanem azok felvétele után is mindenképp kerülni kell a bűnt. Már nem folytathatjuk ott, ahol abbahagytuk. Isten kegyelmi élete képtelen átalakítani minket, ha a bűnben megmaradunk.

3. Aki apját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. (Mt 10,37-42)

Szerző: Sebestyén Péter (2020-06-28)

3 / 6 oldal | © Katolikus.ma

Manapság sokat beszélnek az ún. prioritásokról. Hogy minek tulajdonítunk elsőbbséget életünkben: karrier, család, munka, élvezetek, hobbi... Rangsorolnunk kell azokat az értékeket, amelyeknek szolgálatában állunk, amelyeket fontosnak tartunk. Sajnos sokszor hallgatunk ösztönösen a vér szavára, kényelmünkre, más egyebet meg idő és pénz függvényében döntünk el. A bölcs emberek évszázadok óta hangsúlyozzák a fontossági sorrendet: első a kötelesség, a szükséges, utána majd a hasznos és a kellemes. Már a sztoikus filozófus, Epiktetosz is azt hirdette, hogy „a jót többre kell tartanunk minden családi köteléknél”.

Jézus azonban nem pusztán az erkölcsi jóról mint kötelességről beszél, hanem saját magáról. A keresztségben a vérségi mellé egy másik, még magasabb szintű kötelékbe kerültünk. Istenből és Istenben születünk újjá. Ezért Isten akarata, Krisztus követése felülírhatja a családi kötelékeket. Sőt az örök üdvösség távlatában inkább kell engedelmessé válnunk Istennek, mint az embereknek. Ez ugyan nem teszi fölöslegessé a szülők tiszteletét és szeretetét, hiszen arra Isten a 4. parancsban külön kötelez. Nem pusztán arról van szó, hogy szüleink, gyermekeink kedvéért sem tehetünk olyat, ami ellenkezik az erkölcsi törvényekkel. Inkább arról, hogy Krisztusban egy újfajta családhoz tartozunk. A Krisztusban való újjászületés megköveteli a hívótól, hogy mindenekeelőtt és

Szerző: Sebestyén Péter (2020-06-28)

4 / 6 oldal | © Katolikus.ma

mindenek fölött Krisztust szeresse, mert ő adta belénk az örök, romolhatatlan élet csíráját. A fiataloknak is el kell szakadniuk szüleiktől, amikor új családot alapítanak. Másrészt a kegyelmi élet állandó együtt járás Krisztussal. Felvenni a saját keresztünket, és követni őt.

A keresztutat senki nem spórolhatja ki életéből. A szeretet útja az önfeláldozás, az önmagunk legyőzésének, önmagunk felülmúlásának útja mindannyiszor keresztútnak bizonyul. Egy házasság, egy barátság vagy a teljesen Istennek szentelt élet egyaránt akkor hiteles Krisztus-követés, ha szeretetből szenvedni is képesek vagyunk a másikért. „Akkor derül ki, hogy ezekért a kései léptekért tanultunk meg járni” - mondja Pilinszky János. Mi irtózunk az élet elvesztésétől, az elköteleződéstől. Félünk, hogy ha valami mellett döntünk és kitartunk, lemaradunk valami másról. Görcsösön akarjuk a biztonságot, s nem vagyunk készek, képesek önmagunk elengedésére. Ezért van a sok depresszió és széthulló személyiség, olyan ember, aki képtelen a kezdeményezésre és a kreativitásra. Aki mindig csak kapni, fogyasztani akar. Ezzel szemben a Krisztus-követés a szerelem halálugrása. A valóban hívő ember kész odaadni, feláldozni, szétosztani életét másokért, másokban Istenért. Áldozatot hozni a másik emberért, a köz javáért, kitartani meggyőződése mellett. Áldozat nélkül nincs sem karrier, sem teljesítmény. A szeretet energiájának „elpazarlása” nélkül nincs élet, nincs

Szerző: Sebestyén Péter (2020-06-28)

5 / 6 oldal | © Katolikus.ma

lűktetés, csak feléljük elődeink tartalékait, talán a jövőnket is. Már gyermekeinket is a lemondásra, az értelmes áldozatok meghozatalára kellene nevelnünk, hogy a szeretet nevében szilárd jellemekké, az élet útéseit álló egyéniségekké váljanak.

A keresztény úgy „veszíti el” életét, hogy már itt megtalálja azt Krisztusban. Nem sajnálja, nem dekázva, cseppenként méricskélve elégszik meg a minimálissal, nem takaréklángon akar égni, hanem odaadja... Teljesen azonosulni akar Krisztussal, akinek útja nemcsak keresztút, hanem föltámadás és élet.

Szerző: Sebestyén Péter (2020-06-28)

6 / 6 oldal | © Katolikus.ma